

DECIZIE

10 august 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele ședinței, judecătorul: Tamara Chișca-Doneva
Judecătorii : Ala Cobăneanu, Sveatoslav Moldovan,
Mariana Pitic, Iurie Bejenaru

examinând recursurile declarate de către Ion Beltei și Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Ion Beltei împotriva Ministerului Afacerilor Interne, Inspectoratul General al Poliției, intervenientul accesoriu Direcția de Poliție a mun. Chișinău cu privire la încasarea indemnizației unice de concediere și penalității de întârziere, repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 06 aprilie 2016, prin care au fost respinse apelurile declarate de către Ion Beltei și Inspectoratul General al Poliției și menținută hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 28 decembrie 2015, prin care acțiunea a fost admisă parțial,

c o n s t a t ă :

La 21 septembrie 2015, Ion Beltei a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Afacerilor Interne, Inspectoratul General al Poliției, intervenientul accesoriu Direcția de Poliție a mun. Chișinău cu privire la încasarea indemnizației unice de concediere și penalității de întârziere, repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la 01 octombrie 1994 a fost angajat în cadrul organelor afacerilor interne în baza ordinului nr. 49 din 24 octombrie 1994. La data de 26 februarie 2015 a fost emis ordinul IGP nr. 113ef, în baza căruia a fost încetat serviciul în poliție, precum și contractul individual de muncă, în corespundere cu Legea cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012. Conform art. 47 alin. (1) lit. c) din Lege, la împlinirea vechimii în muncă, ce permite dreptul la pensie cât și indemnizația unică de concediere.

Prin ordinul IGP nr. 226ef. din 21 aprilie 2015 a fost modificat ordinul IGP nr. 113ef. din 26 februarie 2015 prin excluderea pct.4, subpunctul 1), lit. b) și completarea acestuia cu pct.4, subpunctul 1) lit. c) cu următorul conținut: 530149 al căpitanului de Poliție Beltei Ion Tudor (R-016259), locțiitor al comandantului de

pluton al Batalionului de Reacționare Operativă al Direcției de Poliție a Municipiului Chișinău al IGP al MAI, cu dreptul de a primi pensie pe linia MAI, cu achitarea compensației bănești pentru concediile neutilizate și a indemnizației unice de concediere în conformitate cu art.65 alin.(2) al Legii nr. 320 din 27 decembrie 2012, de la 05 martie 2015 (731219).

Menționează reclamantul că, potrivit informației Direcției de poliție a mun. Chișinău a IGP nr. 7167 din 24 iunie 2015, s-a calculat indemnizația unică la concediere care a constituit 106469,72 lei, însă pe card la data de 03 iunie 2015 a fost transferată suma de 87 385,17 lei, indicând că suma de 19 081,90 lei a fost impozitată în legătură cu modificarea și completarea Legii nr. 71 din 12 aprilie 2015 cu privire la indemnizațiile de concediere, stabilite conform legislației, care au fost excluse din sursele de venit neimpozitabile, potrivit art. 20 lit. g) Codul fiscal.

Consideră reclamantul că, prevederile Legii nr. 71 din 12 aprilie 2015, nu pot fi aplicate la situația dată, deoarece Legea nu are efect retroactiv. Angajatorul IGP a interpretat eronat și a aplicat abuziv prevederile Legii nr. 71 din 12 aprilie 2015, or legea dată a intrat în vigoare la 01 mai 2015, iar ordinul cu privire la concediere și achitarea indemnizației unice a fost emis la data de 26 februarie 2015. Respectiv, urma să fie achitată integral suma indemnizației de 106469,72 lei.

Sușține reclamantul că, indemnizația de concediere a fost achitată parțial la data de 03 iunie 2015, cu întârziere de 89 de zile calendaristice. Astfel, aplicând prevederile art. 330 alin.(2) Codul muncii penalitatea de întârziere la suma neachitată de 106 469,72 lei, constituie suma de 9 475,80 lei. Cît privește suma de 19 081,90 lei, încasată ilegal și neîntemeiat ca impozit pe venit din indemnizația unică de concediere, penalitatea la aceasta urmează a fi calculată începând cu 03 iunie 2015 pînă la momentul executării hotărîrii judecătorești.

Solicită reclamantul Ion Beltei încasarea sumei reținute ca impozit pe venit din indemnizația unică de concediere în mărime de 19 081,90 lei; a penalității în mărime de 0,1 % din suma de 106 469,72 lei, pentru fiecare zi de întârziere în sumă de 9 475,80 lei pentru perioada 05 martie 2015 pînă la 03 iunie 2015; a penalității în mărime de 0,1 % din suma de 19081,90 lei, pe perioada de calcul începând cu 03 iunie 2015 pînă la momentul executării hotărîrii judecătorești.

Ulterior, la 28 decembrie 2015 reclamantul a depus o cerere de completare și modificare a cererii de chemare în judecată, prin care a solicitat și despăgubiri morale pentru încălcarea dreptului pretins în sumă de 25 000 lei.

Prin hotărîrea judecătoreiei Centru mun. Chișinău din 28 decembrie 2015 acțiunea a fost admisă parțial. S-a dispus încasarea de la Inspectoratul General al Poliției în beneficiul lui Ion Beltei suma de 19035,45 lei, reținută ilegal cu titlu de impozit pe venit și suma de 9475,80 lei - cu titlu de prejudiciu de 0,1 % din suma indemnizației de concediere de 106469 lei, neachitată în termen, pe perioada 05 martie 2015 pînă la 03 iunie 2015. În rest acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

La 29 decembrie 2015, Inspectoratul General al Poliției a depus cerere de apel, prin care a solicitat admiterea apelului, casarea hotărîrii primei instanțe și emiterea unei noi hotărîri cu privire la respingerea integrală a acțiunii.

La 11 ianuarie 2016, Ion Beltei a declarat apel împotriva hotărîrii primei instanțe, cerînd admiterea acestuia, casarea hotărîrii primei instanțe în partea

pretențiilor respinse și emiterea în această parte a unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 06 aprilie 2016 au fost respinse apelurile declarate de către Ion Beltei și de Inspectoratul General al Poliției și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

La 19 mai 2016, Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, cerînd admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărîrii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

Recurentul, Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, în motivarea recursului a indicat că nu este de acord cu decizia instanței de apel și hotărîrea primei instanțe deoarece, la emiterea deciziei contestate nu a fost aplicată legea care trebuia aplicată, instanțele de judecată au interpretat în mod eronat legea.

Menționează că instanța de apel a elucidat și a dat apreciere numai argumentelor expuse de către intimat, totodată considerîndu-le întemeiate. În speță nu au fost luate în considerație argumentele și probele invocate de către recurent.

De asemenea menționează că, atît prima instanță cît și instanța de apel prin decizia emisă au depășit normele procesuale prevăzute la art. 118 alin. (1), art. 121 și art. 130 alin. (1) CPC.

Instanța de fond și cea de apel eronat au aplicat prevederile art.330 alin. (2) din Codul muncii, sub aspectul achitării de către IGP al MAI în beneficiul intimatului a penalității în sumă de 9 475, 80 lei or, titlul articolului invocat stabilește obligația angajatorului de a repara prejudiciul cauzat persoanei ca rezultat al privării ilegale de posibilitatea de a munci.

Prin urmare, menționează că raporturile de muncă între IGP al MAI și intimat au fost încetate în baza art.47 alin.(1) lit.c) din Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012 și anume, la împlinirea vechimii în muncă ce permite dreptul la pensie, și nu ca rezultat al privării ilegale de posibilitatea de a munci, fapt ce pune la îndoială aplicabilitatea normei invocate de instanța de fond în speța examinată, dat fiind faptul că nu se constată vina angajatorului în cauza respectivă.

Mai menționează că vina angajatorului - IGP al MAI, nu a fost constatată și nici motivată de către instanța în hotărîrea nominalizată.

La 03 iunie 2016, Ion Beltei a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, cerînd admiterea recursului, casarea hotărîrilor judecătorești în partea pretențiilor respinse cu emiterea în această parte a unei noi hotărâri prin care pretențiile cu privire la încasarea penalității în mărime de 0,1% din suma de 19081,90 pentru fiecare zi de întîrziere, începînd cu data de 03 iunie 2015 pînă la momentul executării hotărîrii de judecată precum și repararea prejudiciului moral în mărime de 25000 lei, să fie admise.

Recurentul, Ion Beltei, în motivarea recursului a indicat că, raporturile de serviciu dintre IGP al MAI și dînsul au fost întrerupte la data de 05 martie 2015, după cum este indicat în ordinul 113ef. cu privire la întreruperea raporturilor de serviciu, rezilierea contractului individual de muncă în timp ce plata indemnizației unice de concediere în sumă de 106 469,72 lei a fost achitată aparent abia la începutul lunii iunie, deci cu o întîrziere de trei luni sau în jurul la 90 de zile, a indemnizației de concediu (art. 117), a plăților în caz de eliberare (art.143) sau a

altor plăți (art.123, 124, 127, 139, 186, 227 lit.j), 228 alin.(8) etc.) cuvenite salariatului, acestuia i se plătesc suplimentar, pentru fiecare zi de întârziere, 0,1% din suma neplătită în termen.

Astfel raporturile de serviciu dintre IGP al MAI și dânsul au fost întrerupte la data de 05 martie 2015, după cum este indicat în Ordinul 113ef. cu privire la întreruperea raporturilor de serviciu, rezilierea contractului individual de muncă în timp ce plata indemnizației unice de concediere în sumă de 106 469,72 lei a fost achitată aparent abia la începutul lunii iunie, deci cu o întârziere de trei luni sau în jurul la 90 de zile.

Conform art. 320 alin. (2) Codul muncii, în caz de reținere, din vina angajatorului, a salariului (art.142), a indemnizației de concediu (art.117), a plăților în caz de eliberare (art. 143) sau a altor plăți (art. 123, 124, 127, 139,186, 227 lit.j), 228 alin.(8) etc.) cuvenite salariatului, acestuia i se plătesc suplimentar, pentru fiecare zi de întârziere, 0,1 la sută din suma neplătită în termen. Ținând cont de faptul că Legea nr.71 din 12 aprilie 2015 a intrat în vigoare la 01 mai 2015, iar ordinul cu privire la concediere și achitarea indemnizației unice a fost emis la data de 26 februarie 2015, urma ca să fie achitată suma indemnizației în mărime de 106 469,72 lei, calculată până la intrarea în vigoare a legii sus indicate, astfel indemnizația dată nu a fost achitată.

Menționează că acțiunile ilegale ale intimațiilor s-au răsfrîns negativ asupra stării sale morale, prin ce i-au fost cauzate prejudicii de ordin moral manifestat prin suferințe psihice și fizice, respectiv moral au avut de suferit și membrii familiei sale, care bineînțeles nu au putut beneficia din banii din indemnizația sa, fapt pentru care solicită instanței de judecată de a încasa din contul intimatului în beneficiul său suma de 25 000 lei cu titlu de reparare a prejudiciului moral.

La 22 iunie 2016, Inspectoratul General al Poliției al MAI a depus referință prin care a solicitat declararea recursului lui Ion Beltei ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art.434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei redactate. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ consideră că recursurile sunt declarate în termen, deoarece din materialele dosarului rezultă că Curtea de Apel Chișinău a expediat părților decizia motivată la 18 aprilie 2016, respectiv Inspectoratul General al Poliției a depus recurs la 19 mai 2016, iar Ion Beltei la 03 iunie 2016.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

Prin referința depusă la 22 iunie 2016 Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne a solicitat respingerea cererii de recurs depusă de Ion Beltei.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție prin încheierea din 20 iulie 2016 a considerat recursurile

admisibile fără a prejudicia fondul și a dispus judecarea acestora de către completul din 5 judecători.

În conformitate cu art. 441 Codul de procedură civilă, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului.

În conformitate cu art. 442 alin. (1) Codul de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

În conformitate cu art. 444 Codul de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de către Ion Beltei neîntemeiat și care urmează a fi respins, iar recursul declarat de către Inspectoratul General al Poliției al Ministerul Afacerilor Interne întemeiat și care urmează a fi admis, casată parțial decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe în partea încasării penalității în mărime de 0,1 % pentru fiecare zi de întârziere neachitată în termen și emiterea în această parte a unei noi hotărâri de respingere a pretenției date, în rest decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe se mențin din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin.(1) lit. b) Codul de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul și să caseze integral sau parțial decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, pronunțând o nouă hotărâre.

Judecând pricina în ordine de recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție a constatat că la examinarea cazului din speță instanțele de judecată au aplicat eronat normele de drept material.

Conform art. 47 alin. (1) lit. c) Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012, încetarea serviciului în Poliție, precum și a contractului individual de muncă al polițistului, poate avea loc: la împlinirea vechimii în muncă ce permite dreptul la pensie.

În conformitate cu art. 123 alin. (6) Codul de procedură civilă, faptele invocate de una din părți nu trebuie dovedite în măsura în care cealaltă parte nu le-a negat.

Conform art. 24 alin. (3) Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000, la examinarea în instanța de contencios administrativ a cererii în anulare, sarcina probațiunii este pusă pe seama pârâtului, iar în materie de despăgubire, sarcina probațiunii revine ambelor părți.

În cererea de chemare în judecată reclamantul Ion Beltei a indicat că prin ordinul nr. 113ef. „Cu privire la întreruperea raporturilor de serviciu rezilierea contractului individual de muncă” a fost încetat serviciul în poliție, precum și contractul individual de muncă conform art. 47 alin. (1) lit. c) din Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului cu dreptul de a primi pensia pe linia MAI, cu achitarea compensației bănești pentru concediile neutilizate și a indemnizației unice de concediere în conformitate cu art. 65 alin. (2) al Legii nr. 320 din 27 decembrie 2012.

Ion Beltei nu a prezentat instanței de judecată copia ordinului de eliberare din funcție și nu a solicitat prezentarea actului de la intimat, iar ultimul nu a negat existența unui astfel de ordin și nu a contestat eliberarea recurentului în legătură cu pensionarea.

Așadar, Ion Beltei fost eliberat din serviciu din funcția locțiitor al comandantului de pluton al Batalionului de reacționare operativă al Direcției de poliție a municipiului Chișinău a IPG al MAI prin ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 113ef din 26 februarie 2015.

Conform art. 65 alin. (2) lit. d) Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012, în cazul eliberării din serviciu în legătură cu pensionarea sau din cauza reducerii personalului ori a lichidării subdiviziunii, polițistului i se acordă o indemnizație unică în corespundere cu vechimea calendaristică în serviciu în Poliție: de la 20 la 25 de ani – în mărime de 14 salarii lunare.

În cererea de chemare în judecată reclamantul-recurent Ion Beltei a invocat că i s-a stabilit indemnizația de concediere în mărime de 106469,72 lei și Inspectoratul General de Poliție nu a contestat acest quantum.

Conform art. 34 alin. (1) Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012, raporturile de serviciu ale polițistului sînt prevăzute de prezenta lege. În măsura în care acestea nu sînt reglementate de prezenta lege se aplică prevederile Codului muncii.

Conform art. 143 alin. (1) și (2) Codul muncii, dacă nu se contestă quantumul tuturor sumelor ce se cuvin salariatului de la unitate, efectuarea achitărilor se face:

a) în caz de încetare a contractului individual de muncă cu un salariat care continuă să lucreze pînă în ziua eliberării din serviciu – în ziua eliberării;

b) în caz de încetare a contractului individual de muncă cu un salariat care nu lucrează pînă în ziua eliberării din serviciu (concediu medical, absență nemotivată de la serviciu, privațiune de libertate etc.) – cel tîrziu în ziua imediat următoare zilei în care salariatul eliberat a cerut să i se facă achitățile.

Dacă se contestă quantumul sumelor ce se cuvin salariatului la eliberare din serviciu, angajatorul este obligat, în orice caz, să-i plătească, în termenele prevăzute la alin.(1), suma necontestată.

Din actele pricinii rezultă că, Inspectoratul General de Poliție a transferat lui Ion Beltei suma de 87305,17 lei, ce constituie suma impozitată a indemnizației de 106469,72 lei (f.d. 16).

Astfel, din indemnizația de concediere în mărime de 106469,72 lei lui Ion Beltei i-a fost reținut impozitul pe venit în mărime de 19 081,90 lei.

Conform art. 4 Codul muncii, raporturile de muncă și alte raporturi legate nemijlocit de acestea sînt reglementate de Constituția Republicii Moldova, de prezentul cod, de alte legi, de alte acte normative ce conțin norme ale dreptului muncii, și anume de: a) hotărîrile Parlamentului; b) decretele Președintelui Republicii Moldova; c) hotărîrile și dispozițiile Guvernului; d) actele referitoare la muncă emise de Ministerul Muncii, Protecției Sociale și Familiei, de alte autorități centrale de specialitate, în limita împuternicirilor delegate de Guvern; e) actele autorităților publice locale; f) actele normative la nivel de unitate; g) contractele

colective de muncă și convențiile colective; precum și h) de tratatele, acordurile, convențiile și alte acte internaționale la care Republica Moldova este parte.

Conform art. 20 lit. g) Codul fiscal, în vigoare la data eliberării lui Ion Beltei din funcție, în venitul brut nu se includeau: indemnizațiile de concediere stabilite conform legislației.

Prin Legea pentru modificarea și completarea unor acte legislative nr. 71 din 12 aprilie 2015 s-a abrogat lit. g) din articolul 20 din Codul fiscal.

Având în vedere că indemnizația unică în legătură cu pensionarea lui Ion Beltei urma să fie achitată în ziua eliberării din funcție la 26 februarie 2015 și că la această dată indemnizațiile de concediere erau stabilite ca surse de venit neimpozabile, indemnizația în mărime de 106469,72 lei eronat a fost supusă impozitării.

Or, indemnizația lui Ion Beltei i-a fost stabilită la 26 februarie 2015 și conform art. 20 lit. g) Codul fiscal în redacția Legii nr. 1163-XIII din 24 aprilie 1991 nu urma a fi supusă impozitării.

Argumentul recurentului Inspectoratul General al Poliției precum că indemnizația unică a fost achitată lui Ion Beltei la 03 iunie 2015, după modificare art. 20 din Codul fiscal nu justifică impozitarea acesteia din următoarele motive.

Conform art. 6 alin. (1), (2) și (3) Codul civil, legea civilă nu are caracter retroactiv. Ea nu modifică și nici nu suprimă condițiile de constituire a unei situații juridice constituite anterior, nici condițiile de stingere a unei situații juridice stinse anterior. De asemenea, legea nouă nu modifică și nu desființează efectele deja produse ale unei situații juridice stinse sau în curs de realizare.

Legea nouă este aplicabilă situațiilor juridice în curs de realizare la data intrării sale în vigoare.

De la data intrării în vigoare a legii noi, efectele legii vechi încetează, cu excepția cazurilor în care legea nouă prevede altfel.

Conform art. 46 alin. (1)-(3) Legea privind actele legislative nr. 780-XV din 27 decembrie 2001, actul legislativ produce efecte numai în timpul cât este în vigoare și nu poate fi retroactiv sau ultraactiv.

Au efect retroactiv doar actele legislative prin care se stabilesc sancțiuni mai blânde.

Actele legislative pot ultraactiva în mod excepțional.

Conform art. 3 alin. (4) Codul fiscal, impozitarea se efectuează în baza prezentului cod și a altor acte normative adoptate în conformitate cu acesta, publicate în mod oficial, și care sînt în vigoare pe perioada stabilită pentru achitarea impozitelor și taxelor.

Conform art. 12 Codul muncii, clauzele din contractele individuale de muncă, din contractele colective de muncă și din convențiile colective sau din actele juridice emise de autoritățile administrației publice menționate la art.4 lit.d) și e), care înrăutățesc situația salariaților în comparație cu legislația muncii sînt nule și nu produc efecte juridice.

Prin urmare, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție conchide că atît prima instanță cît și instanța de apel temeinic și legal au admis pretenția cu privire la încasarea sumei de 19035,45 lei reținute ilegal cu titlu de impozit pe venit, iar argumentele recurentului

Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne în acest sens sunt neîntemeiate și nu pot fi reținute.

Însă, în ceea ce privește hotărîrea în partea admiterii de către instanțele inferioare a pretenției privind încasarea penalității în sumă de 9475,8 lei din suma indemnizației de concediere de 106469 lei neachitată în termen, pe perioada 05 martie 2015, instanța de recurs o consideră neîntemeiată și urmează a fi casată în această parte cu emiterea unei noi hotărîri de respingere a pretenției date reieșind din următoarele.

Conform art. 330 alin. (1) lit. f) și alin. (2) Codul muncii, angajatorul este obligat să compenseze persoanei salariul pe care aceasta nu l-a primit, în toate cazurile privării ilegale de posibilitatea de a munci. Această obligație survine, în particular, în caz de: reținere a tuturor plăților sau a unora din ele în caz de eliberare din serviciu.

În caz de reținere, din vina angajatorului, a salariului (art.142), a indemnizației de concediu (art.117), a plăților în caz de eliberare (art.143) sau a altor plăți (art.123, 124, 127, 139, 186, 227 lit.j), 228 alin.(8) etc.) convenite salariatului, acestuia i se plătesc suplimentar, pentru fiecare zi de întârziere, 0,1 la sută din suma neplătită în termen.

Conform art. 10 alin. (1) Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012, Poliția este finanțată de la bugetul de stat și din alte surse neinterzise de lege.

Conform art. 65 alin. (1) Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012, remunerarea muncii polițistului se efectuează de la bugetul de stat, conform legislației în vigoare.

Conform art. 13 alin. (1) lit. c) și e) Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012, Șeful Inspectoratului General al Poliției: gestionează bugetul aprobat de ministrul afacerilor interne; propune ministrului afacerilor interne proiectul bugetului anual al Inspectoratului General al Poliției și proiectele de rectificare a acestuia.

În articolul 3 Legea finanțelor publice și responsabilității bugetar-fiscale nr. 181 din 25 iulie 2014, este definit *administrator de buget* ca fiind autoritate/instituție bugetară împuternicită cu dreptul de gestionare a unuia dintre bugetele componente ale bugetului public național, în conformitate cu competențele și responsabilitățile prevăzute de prezenta lege; *buget de stat* ca fiind totalitate a veniturilor, a cheltuielilor și a surselor de finanțare destinate pentru realizarea funcțiilor autorităților publice centrale, cu excepția funcțiilor proprii sistemului public de asigurări sociale și sistemului de asigurări obligatorii de asistență medicală, precum și pentru stabilirea relațiilor cu alte bugete.

Conform art. 57 alin. (1), (2) și (3) Legea finanțelor publice și responsabilității bugetar-fiscale nr. 181 din 25 iulie 2014, dacă legea/decizia bugetară anuală nu este adoptată cu cel puțin trei zile înainte de expirarea anului bugetar, administratorul de buget emite dispoziția privind aplicarea bugetului provizoriu.

Bugetul provizoriu se formează și se execută în corespundere cu prevederile legii/deciziei bugetare din anul precedent, luînd în considerare modificările operate pe parcursul anului și ținînd cont de următoarele particularități:

a) excluderea sau reducerea volumului programelor de cheltuieli finalizate sau care urmează a fi finalizate în anul bugetar curent;

b) stabilirea soldului bugetului la un nivel ce nu va depăși valoarea acestuia aprobată în buget pe anul precedent.

În perioada aplicării bugetului provizoriu nu se permite efectuarea cheltuielilor pentru acțiuni sau măsuri noi comparativ cu anul precedent.

Bugetul de stat pentru anul 2015 a fost aprobat prin Legea bugetului de stat pentru anul 2015 nr. 72 din 12 aprilie 2015, în vigoare din 28 aprilie 2014.

Așadar, la 26 februarie 2015, data eliberării lui Ion Beltei din funcție, nu era aprobat bugetul de stat pentru anul 2015.

În bugetul Inspectoratului General de Poliție pentru anul 2014 nu a fost inclusă la cheltuieli achitarea indemnizației de eliberare lui Ion Beltei.

Inspectoratul General de Poliție în calitate de administrator de buget în perioada aplicării bugetului provizoriu a fost în imposibilitate de a achita indemnizația de concediere lui Ion Beltei, care este o situație nouă și nu era aprobată în calitate de cheltuielă a bugetului pentru anul 2015.

Așadar, neachitarea în termen a indemnizației lui Ion Beltei a fost condiționată de aprobarea bugetului, care nu este în sarcina Inspectoratului General al Poliției, ci a Ministerului Afacerilor Interne și altor organe de resort (Guvern).

Având în vedere că Inspectoratul General al Poliției are sarcina de a gestiona bugetul, se constată lipsa vinovăției acestuia în achitarea indemnizației lui Ion Beltei în termenul stabilit de legislația muncii.

Prin urmare, pretențiile cu privire la încasarea penalității sunt neîntemeiate și necesită să fie respinse cu casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe în această parte, iar argumentele recurentului Ion Beltei în sensul dat nu pot fi reținute conform celor expuse supra.

La fel, nu pot fi reținute argumentele recurentului Ion Beltei în ceea ce privește legalitatea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe în partea respingerii pretenției cu privire la repararea prejudiciului moral, or conform art. 329 alin. (1) Codul muncii, angajatorul este obligat să repare integral prejudiciul material și cel moral cauzat salariatului în legătură cu îndeplinirea de către acesta a obligațiilor de muncă, în cazul discriminării salariatului la locul de muncă sau ca rezultat al privării ilegale de posibilitatea de a munci, dacă prezentul cod sau alte acte normative nu prevăd altfel.

Conform art. 1422 alin. (1) Codul civil, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral (suferințe psihice sau fizice) prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum și în alte cazuri prevăzute de legislație, instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin echivalent bănesc.

Astfel, Ion Beltei solicitând repararea prejudiciului moral în mărime de 25000 lei, nu a prezentat careva probe în susținerea acestei pretenții ce ar confirma cu certitudine pricinuirea suferințelor psihice sau fizice suportate ca rezultat al neachitării indemnizației unice. Mai mult, cazului din speță nu-i sunt aplicabile prevederile art. 329 alin. (1) Codul muncii.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că prima instanță și instanța de apel au stabilit circumstanțele pricinii, și că nu este necesară verificarea suplimentară și administrarea de noi dovezi, însă au apreciat arbitrar probele

administrare și au aplicat eronat normele de drept material în partea încasării penalității de întârziere, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a respinge recursul declarat de Ion Beltei de a admite recursul declarat de Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, de a casa decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe în partea admiterii pretenției cu privire la încasarea penalității de întârziere cu emiterea în această parte a unei noi hotărâri de respingere a pretenției date, în rest decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe de menținut.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. b) Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de către Ion Beltei.

Se admite recursul declarat de Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne.

Se casează parțial decizia Curții de Apel Chișinău din 06 aprilie 2016 și hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 28 decembrie 2015, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Ion Beltei împotriva Ministerului Afacerilor Interne, Inspectoratul General al Poliției, intervenientul accesoriu Direcția de Poliție a mun. Chișinău cu privire la încasarea indemnizației unice de concediere și penalității de întârziere, repararea prejudiciului moral în partea admiterii pretenției cu privire la încasarea penalității de întârziere și se emite în partea dată o nouă hotărâre prin care:

Se respinge pretenția lui Ion Beltei împotriva Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne cu privire la încasarea penalității de întârziere.

În rest, decizia Curții de Apel Chișinău din 06 aprilie 2016 și hotărârea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 28 decembrie 2015 se mențin.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele ședinței, judecătorul:

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii:

Ala Cobăneanu

Sveatoslav Moldovan

Mariana Pitic

Iurie Bejenaru